

När fan kommer till stan är det full rulle. Inga hänsyn behöver tas. Inga sanningar är för enkla för att sägas. Det upphöjda tas ner och det låga lyftes. Allt är ett helvetes hålligång.

Utmärkt förstås för satiriskt bruk. Och just så var det **Michail Bulgakov** i romanen *Mästaren och Margarita* använde sig av Satans ankomst till Moskva en vårdag någon gång på 30-talet.

Stalin satt vid makten och att avvika för mycket från hans Enda vä-

TEATER

EN SATANS LEK av Leif Olberius efter Michail Bulgakovs *Mästaren och Margarita*

Regi: Mikael Lidén
Dekor: Jeanette Wimna

Aktörer: Henrik Möller, Leif Olberius, Beata Psilander, Dan Raskler, Justine Kirk m fl

Scen: Teater Satori Stockholm

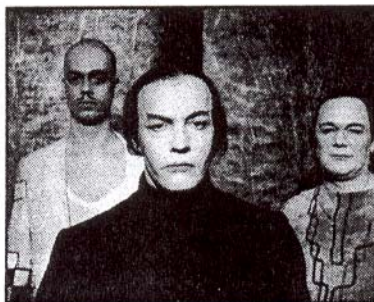
gen var förenat med fara. Ingen kunde öppet kritisera hans göranden. Ingen utom Djävulen som naturligtvis hade gott skydd bakom sitt rykte som inte bara opålitlig utan även smått galen.

Några briljanta infamier kom han också att lämna kvar i *Mästaren*.

Men efter sovjetsamhällets fall biter förstås den antistalinistiska satiren rätt lamt.

I stället visar verket nu upp andra sidor. Där finns grekiskortodox religiositet. Där vimlar av skrönor av bisarraste slag. Surrealistiska upptåg och halsbrytande slapstick-

Filosofisk slapstick

Dan Raskler, Henrik Möller och Leif Olberius som Djävulen, katten och Korovjev i "En satans lek."

scener. Mycket är som gjort för att framföras på en drömspelsteater.

En scenversion kom också rätt snart efter boken. 1977 gav Jurij Ljubimov den på Taganka i Moskva. Så visades den på Dramaten. Och här är nu Satoris bidrag till den muntra demonin.

Tonvikten är på muntra. Till skillnad från det dostojevskiska allvar som Ljubimov betonade i sin uppsättning. Här fläktar mer av den galna humorn hos en Buster Keaton.

● I spelets Moskva hänger telefonlurar från himlen och plingar egendomligt människolikt.

● På spelplats Krim surfar aktörerna runt på väloljade rullbrädor.

● Och minsann går inte också Djävulens katt där på bakbenen mellan sättstyckena!

Det keatonska framleks med vitsminkad övertydlighet i narrerierna kring revymakaren Bengalskij (Göran Svensson). Men också vänninnan Hella (Beata Psilander) har stunder där hon blommar överdådigt komediantiskt.

Som sig bör har Djävulen (Dan Raskler) en mer iskallt oroväckande framtoning. Och hans vänner katten (Henrik Möller) och Korovjev (Leif Olberius) är just så hotfullt komiska som det kan förväntas av lustigkurrar från underjorden.

Dramats kärlekspar *Mästaren* (Bengt Å Håkansson) och *Margarita* (Justine Kirk) handskas mer seriöst med de mörkare (och varmare) känslotoner som stycket också kräver.

Det är roligt tänkt. Och det är väl just där Satori har sin styrka. I det envetna prövandet av de subversiva vägar på vilka filosofi kan förvandlas till slapstick.

"Ni har hittat på nåt alldeles vansinnigt", som Bulgakov säger. "Men det är möjligt att det är genialt."

Mario Grut